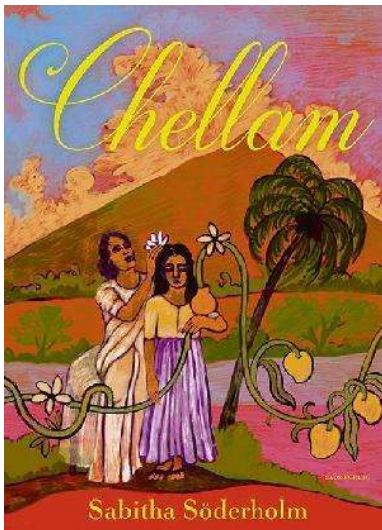

BOG

CHELLAM (/BOEGER/CHELLAM)

Af Sabitha Söderholm (/forfattere/sabitha-soderholm) (2022)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET ([HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?SEARCH_BLOCK_FORM=870970-](https://bibliotek.dk/da/search/work/?search_block_form=870970-)

BASIS%3A62910615&FRAGMENT=CONTENT)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/chellam) for at anmelde

Chellam er en personlig, dirrende og dybt sanselig fortælling om at være adoptivbarn og forsøge at finde tilbage til sine rødder.

ANMELDELSE

08 sep.23

(/users/katja-norup-petersen)

Af Katja Norup Petersen (/users/katja-norup-petersen)

Skribent

***Chellam* er en personlig, dirrende og dybt sanselig fortælling om at være adoptivbarn og forsøge at finde tilbage til sine rødder.**

I 'Chellam' følger vi jegets rejse, både rent fysisk til sin biologiske mor i Indien og psykisk på vej mod at finde tilbage til sine rødder, til den del af sig selv, hun har manglet. Et tomrum, som måske ikke kan udfyldes helt. Samtidig er det en digtsamling om kolonisering.

Stilen er dermed både meget personlig og subjektiv, men også reflekterende med et kritisk blik på de forskellige elementer af at være adoptivbarn og koloniseringen. Koloniseringen af Indien trækker også symbolsk tråde til den kolonisering, der har foregået i hende, som adoptivbarn. Noget der måske skaber en følelse af forbundethed med hendes fædreland og det folk, hun kommer af.

Sabitha Söderholm skriver levende, sanseligt, kropsligt og rørende, så alle sanser vågner. Man åbner bogen og ud vælder farverne, formerne, teksturerne og duftene. Et væld af planter, blomster og krydderier, som man ikke bare ser for sig, men også kan mærke og dufte. Den solvarme og tørre, røde jord, risplanterne der kradser på benet, når man går forbi. De smaragdgrønne farver findes overalt, og farven bliver så nærværende og stærk, at man mærker den i kroppen, ligesom jeget.

Den indiske fauna, landsbyens jord, træer, buske og blomster er en del af morens, Ammas, identitet og krop på samme måde som de saltkrystaller, der vokser ind i kroppen på de folk, der arbejder med at dyrke dem. Saltkrystallerne bliver et symbol på den måde naturen og landskabet af en del af folkets identitet. Der er noget smukt i det, men også noget smerteligt i, hvordan de slider for landet og bliver slidt op af det.

Naturen, planterne og ritualerne bliver et bånd mellem jeget og hendes mor. En vej tilbage mod noget tabt for jeget, men også noget levende, nærværende og stærkt mellem mor og barn. De bliver et sprog imellem de to. De bliver et udtryk for en kultur og en del af jeget, der har været glemt, men langsomt vokser ind i hende igen og bliver en fysisk del af hende. Men der bliver ved med at være frugter, hun ikke kan sluge. Ikke alt kan optages og blive en del af hende bare sådan uden videre.

Når hun forsøger at genskabe sig sin mors opskrifter og ritualer hjemme, føles de hule og tomme, modsat morens, der er fyldt af naturlighed, ægthed, åndelighed og nærvær. Der er de svage minder om engang, hvor jeget som barn sang de tamilske sange, så noget af det er i hende og kan få lov til at gro i alt det smaragdgrønne, men der er ingen måde at komme udenom på, at hun har glemt sin moders sprog. Et faktum der smerteligt bliver gentaget flere gange i digtsamlingen.

Sabitha Söderholm har skrevet en meget overbevisende debut, der rammer kroppen og hjertet på en fin, rørende og sanselig måde.

BOGDETALJER

Adoption